

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **K.**, bývajúcej v **K.**, zastúpenej advokátskou kanceláriou **B.**, so sídlom v **B.**, proti žalovanej **S.**, so sídlom v **B.**, zastúpenej JUDr. **R.**, so sídlom v **P.**, o zaplatenie **5 330,88 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 11 C 217/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. októbra 2013 sp. zn. 3 Co 562/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo 14. marca 2013 č.k. 11 C 217/2012-64 rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 5 330,88 Eur s 9% úrokom z omeškania p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. mája 2010 do zaplatenia, s 9% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. júna 2010 do zaplatenia, s 9% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. júla 2010 do zaplatenia, s 9% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. augusta 2010 do zaplatenia, s 9% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. septembra 2010 do zaplatenia, s 9% úrokom p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. októbra 2010 do zaplatenia, s 9% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. novembra 2010 do zaplatenia, s 9% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. decembra 2010 do zaplatenia, s 9% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. januára 2011 do zaplatenia, s 9% úrokom p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. februára 2011 do zaplatenia, s 9% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. marca 2011 do zaplatenia, s 9,25% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. apríla 2011 do zaplatenia, s 9,25% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. mája 2011 do zaplatenia, s 9,25% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. júna 2011 do zaplatenia, s 9,25% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. júla 2011 do zaplatenia, s 9,5% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. augusta do zaplatenia,

s 9,5% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. septembra 2011 do zaplataenia, s 9,5% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. októbra 2011 do zaplataenia, s 9,25% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. novembra 2011 do zaplataenia, s 9% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. decembra 2011 do zaplataenia, s 9% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. januára 2012 do zaplataenia, s 9% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. februára 2012 do zaplataenia, s 9% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. marca 2012 do zaplataenia, s 9% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. apríla 2012 do zaplataenia, s 9% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. mája 2012 do zaplataenia, s 9% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. júna 2012 do zaplataenia, s 8,75% p.a. zo sumy 197,44 Eur od 16. júla 2012 do zaplataenia. Zároveň zaviazal žalovanú na zaplataenie trov konania 1 272,61 Eur (zaplataený súdny poplatok 319,50 Eur a trovy právneho zastúpenia 953,11 Eur) do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že účastníci, a to žalobkyňa a žalovaná 11. novembra 1998 uzavreli v zmysle § 842 Občianskeho zákonníka Zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu S.“, ktorej predmetom bolo doživotné plnenie žalovanou v prospech žalobkyne. Žalovaná 26. októbra 2009 uplatnila voči žalobkyni výpoveď z predmetnej zmluvy podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka s odôvodnením, že zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú a zo zákona alebo zo zmluvy nevyplýva spôsob jej výpovede. Súd predmetnú zmluvu posúdil ako zmluvu o dôchodku v zmysle § 842 Občianskeho zákonníka, ktorá bola uzavretá na dobu určitú neurčitého trvania (do doživotia). Zdôraznil, že ustanovenie § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka umožňuje vypovedať len zmluvu dojednanú na dobu neurčitú. Dospel preto k záveru, že výpoveď žalovanej bola neplatná, v dôsledku čoho je žalovaná naďalej povinná podľa uzavretej zmluvy poskytovať žalobkyni plnenie. Námietku žalovanej o zániku záväzku z dôvodu dodatočnej nemožnosti plnenia súd vyhodnotil ako neopodstatnenú, majúc za to, že žalovanou citované ustanovenie § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“), je všeobecným ustanovením vo vzťahu banka a jej klienti, avšak v danom prípade súd posudzoval vzťah banky a jej bývalej zamestnankyne, ktorý môže byť rámcovo upravený Občianskym zákonníkom, prípadne iným právnym predpisom. Z uvedených dôvodov súd žalobe vyhovel a žalobkyni priznal požadovanú sumu spolu s úrokom z omeškania. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) rozsudkom z 24. októbra 2013 sp. zn. 3 Co 562/2015 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. a žalobkyni priznal náhradu trov dovolacieho konania 238,22 Eur. Odvolací súd vychádzal

z toho, že trvanie zmluvy o dôchodku je ohraničené právnou skutočnosťou. V prípade doživotne určenej doby je touto rozhodujúcou právnou skutočnosťou smrť fyzickej osoby. Zdôraznil, že je vecou účastníkov zmluvy ako vyjadria svoju súhlasnú vôľu obmedziť výkon práv a povinností z dojednanej zmluvy na dobu určitú. Zmluva o dôchodku uzatvorená na doživotne určenú dobu, ako aj určenú dobu neurčitého trvania, je vždy zmluvou na dobu určitú. Vymedzením povinnosti plniť doživotne zmluvné strany prejavili vôľu byť takouto zmluvou viazané a to až do smrti osoby oprávnenej na prijatie plnenia z tejto zmluvy. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom odvolateľky o možnej aplikácii § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 zákona č. 483/2011 Z.z. o bankách. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluva nebola uzavretá na dobu určitú podľa názoru odvolacieho (zhodne s názorom súdu prvého stupňa) žalovaná ju nemohla podľa § 582 Občianskeho zákonníka vypovedať. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, v ktorom žiadala napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietala, že odvolací súd jej odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože svoje rozhodnutie neodôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., keď sa nevysporiadal s jej podstatnými námietkami uvedenými v odvolaní, ako aj počas konania na súde prvého stupňa. Jednalo sa o argumentáciu odôvodňujúcu, že: a/ zmluva o dôchodku je absolútne neplatná pre rozpor so zákonom, a tiež pre neurčitosť vo vymedzení dĺžky trvania práva na dôchodok, b/ ak by aj zmluva o dôchodku nebola neplatnou, právo na plnenie z nej by zaniklo pre dodatočnú právnu nemožnosť plnenia (§ 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 27 ods. 8 a § 119 ods. 3 zákona o bankách), c/ v zmysle § 842 Občianskeho zákonníka nemožno zmluvu o dôchodku dohodnúť na určitú dobu, d/ pojem „doba neurčitého trvania“ je dobou neurčitou, vzhľadom na neurčenie určitej doby (času) trvania práva, e/ zmluvu na dobu určitú nemožno viazať na takú právnu skutočnosť, s ktorou priamo zákon spája zánik zmluvného vzťahu, f/ zákon, ani zmluva o dôchodku žiadnym spôsobom neupravuje dobu trvania zmluvy o dôchodku, ale len dobu trvania práva na dôchodok, g/ rozsudkom súdu prvého stupňa bola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom.

Žalobkyňa navrhovala dovolanie žalovanej ako neprípustné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom vo svojom výroku prípustnosť dovolania nevyslovil), a nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., a v tejto veci nebolo dovolacím súdom vydané predchádzajúce rozhodnutie, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovanej z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodit' nemožno.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., v znení účinnom do 31. decembra 2014, dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., teda či v danej veci nejde o prípad

nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Vady uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ dovolateľka nenamietala a ich existenciu po preskúmaní obsahu spisu nezistil ani dovolací súd.

S prihliadnutím na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu a vytýkané nedostatky sa dovolací súd osobitne zameril na skúmanie, či postupom odvolacieho súdu nebola žalovanej odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov, najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom alebo svedkom a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Dovolateľka videla vadu tejto povahy v tom, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný

súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery pritom dostatočne ozrejmil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa primerane vysvetlil, z akých úvah vychádzal pri závere, že Zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu S.“, ktorej predmetom bolo doživotné mesačné plnenie žalovanou ako povinnou v prospech žalobkyne ako oprávnenej, bola uzavretá platne. Náležite objasnil, prečo výpoveď žalovanej z 26. októbra 2009 považoval za neplatnú, keď uviedol, že vypovedať možno iba zmluvy uzatvorené na neurčitú dobu, akou zmluva o dôchodku bezpochyby nie je. Riadne sa tiež vysporiadal so skutočnosťou, prečo na daný právny vzťah účastníkov nemožno aplikovať

ustanovenie § 27 ods. 8 zákona o bankách. Odvolací súd vo svojom rozsudku skonštatoval správnosť záverov súdu prvého stupňa ohľadom platnosti zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi na určitú dobu neurčitého trvania, ako aj neplatnosti výpovede tejto zmluvy. Odvolaciu námietku žalovanej o nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa pritom vyhodnotil ako neopodstatnenú. Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno uzavrieť, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek žalovanej.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na odvolacom súde bolo postihnuté niektorou z väd uvedenou v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej ich však nepriznal, pretože trovy súvisiace s odmenou právneho zástupcu žalobkyne za vyjadrenie k dovolaniu nepovažoval za potrebné na účelné bránenie práva, lebo v porovnaní s jej vyjadrením v základnom konaní neobsahovalo nové okolnosti.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. septembra 2015

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová